

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 163/09-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., N., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., P., vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 6, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva zaručeného v čl. 1 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaniach vedených pod sp. zn. 19 P 502/2003, sp. zn. 11 Em 5/2004 a sp. zn. 19 P 380/2006, postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 4 NcC 78/2005, sp. zn. 13 CoP 7/2006, sp. zn. 2 NcC 57/2006 a sp. zn. 3 CoE 37/2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Ndc 6/2007, sp. zn. 2 Ndc 65/2007 a sp. zn. 4 Ndc 79/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2008 doručená sťažnosť J. H., N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 13 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv zaručených v čl. 6, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva zaručeného v čl. 1 Protokolu č. 4 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 4 k dohovoru“) a práva zaručeného v čl. 5 Protokolu č. 7 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 7 k dohovoru“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 19 P 502/2003, sp. zn. 11 Em 5/2004 a sp. zn. 19 P 380/2006, postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 4 NcC 78/2005, sp. zn. 13 CoP 7/2006, sp. zn. 2 NcC 57/2006 a sp. zn. 3 CoE 37/2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Ndc6/2007, sp. zn. 2 Ndc 65/2007 a sp. zn. 4 Ndc 79/2007.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol najmä, že:

«1. Listom zo dňa 2. 9. 2003 som osobne doručil Okresnému súdu v Prievidzi, ktorý ho ako nepríslušný odstúpil Okresnému súdu v Humennom návrh ako otec maloletej N. H. (...) na zmenu úprav otca s maloletou (...) Okresný súd v Humennom 28. 12. 2005 č. k. 19 P 502/2003 rozsudkom môj návrh zamietol a zakázal mi styk s maloletou (...) do 10. 5. 2007 zároveň ma zaviazal na zaplatenie trov znaleckého dokazovania 17 250,50.- Sk. Na základe môjho odvolania Krajský súd v Prešove č. k. 13 CoP 7/06 zo dňa 24. 1. 2007 rozsudok Okresného súdu v Humennom zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (...). Pani sudkyňa keď som prostredníctvom advokáta namietal prieťahy konania dňa 28. 12. 2005 tak bez záverečných vyjadrení nás poslala z pojednávacej miestnosti von a po zavolaní rozhodla ako je hore uvedené. Z dôvodu, že matka maloletej od konca roku 2004 mi neumožňuje sa stretávať s mojou dcérou tak som v tomto konaní podal návrh aby

maloletá bola zverená do výchovy a opatery mne. Táto vec do dnešného dňa nie je skončená a ja už skoro celé 4 roky sa nemôžem stretávať s mojou dcérou.

2. Listom zo dňa 29. 10. 2004 som poštou doručil Okresnému súdu v Humennom návrh na výkon rozhodnutia rozsudku Okresného súdu v Prievidzi č. k. 8 C 120/2002 zo dňa 16. 1. 2003 z dôvodu, že matka maloletej N. mi dňa 19. 9. 2004 v Snine pred bytom matky odmietla vydať maloletú dcéru čo trvá do dnešného dňa. Od 19. 9. 2004 matka maloletej mi neumožňuje styk s mojou dcérou. Okresný súd v Humennom vydal výzvu zo dňa 18. 1. 2005, ktorá bola doručená matke maloletej ako aj mestskému úradu v Snine a úradu práce soc. vecí a rodiny Humenné prac. Snina. Okresný súd v Humennom uznesením č. k. 11 Em 5/2004 zo dňa 11. 3. 2005 rozhodol uskutočnenie výkonu rozhodnutia odkladá do právoplatnosti rozhodnutia vo veci úpravy styku vedenej na Okresnom súde v Humennom pod. č. k. 19 P 502/2003. Proti tomuto rozhodnutiu som podal odvolanie. Krajský súd v Prešove č. k. 3 CoE 14/07 zo dňa 1. 6. 2007 uznesením vrátil vec súdu prvého stupňa na postup podľa § 374 ods. 3 O. S. P. Krajský súd v Prešove č. k. 3CoE 37/2007 zo dňa 28. 11. 2007 uznesením mení uznesenie tak, že návrh na povolenie odkladu výkonu rozhodnutia zamietla. Okresný súd v Humennom do dnešného dňa vo veci nekonal. (...) Teda od 19. 9. 2004 som sa nemohol stretnúť s mojou maloletou dcérou do dnešného dňa.

3. Dňa 7. 11. 2006 bol doručený otcovi maloletej N. H. návrh na zvýšenie výživného pre maloletú z 1 000,- Sk na 2 500,- Sk. Z dôvodu, že z objektívnych dôvodov sa u mňa podstatne znížili moje príjmy z podnikania tak som dal návrh na zníženie výživného pre maloletú dcéru na 750,- Sk. Dňa 24. 4. 2008 Okresný súd v Humennom č. k. 19 P 380/2006 rozhodol rozsudkom, že súd mení rozsudok Okresného súdu v Prievidzi č. k. 8 C 120/2002 zo dňa 16. 1. 2003 tak, že zvyšuje výživné pre maloletú N. H. zo strany otca zo sumy 1 000,- Sk na 1 500,- Sk mesačne s účinnosťou od 1. 9. 2006 do 31. 8. 2007 a od 1. 9. 2007 na 1 800,- Sk. Nedoplatok na výživnom za čas od 1. 9. 2006 do 24. 4. 2008 činí 12 240,80 Sk, ktorý je otec maloletej povinný zaslať do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám matky maloletej. Rozsudok k dnešnému dňu nebol doručený (...).

4. Vo veci odvolania č. k. 11 Em 5/2004 proti rozhodnutiu súdu o odklade výkonu rozhodnutia do právoplatnosti rozhodnutia vo veci úpravy styku vedenej na OS v Humennom č. k. 19 P 502/2003, ktoré som doručoval poštou mojim podaním zo dňa 28. 3. 2005 som v závere, že z dôvodu, že sa mi na tomto súde upierajú základné práva garantované našou ústavou mám oprávnené pochybnosti o nezáujatosti sudcov Okresného

súdu v Humennom preto zároveň som navrhol aby sudcovia OS v Humennom boli vylúčený z prejednávania a rozhodnutia tejto veci a vec bola prikázaná inému súdu v Kraji. V tomto odvolaní som namietal protizákonnosť samotného uznesenia súdu keď súd rozhodol na základe ustanovenia § 266 ods. 1 O. S. P. a popritom ustanovenia § 272 ods. 1 O. S. P. ustanovenia § 252 až 271 vylučuje použitie ak ide o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí a o úprave styku s nimi. Takéto konanie som považoval za účelové prietahy konania aby som nemohol sa stretávať zo svojou dcérou čo už vtedy bolo skoro 3/4 roka. (...) Krajský súd svojim uznesením č. k. 4 NcC 78/2005 zo dňa 2. 1. 2006 rozhodol, že sudca JUDr. M. K. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci č. k. Em 5/2004, o ostatných sudcoch nebolo rozhodnuté.

Na pojednávaní dňa 7. 11. 2006, dňa 19. 4. 2007 v konaniach 19 P 380/2006 a 19 P 502/03 namietali, že v konaniach 19 P 380/2006, 19 P 502/03 a 11 Em 5/2004 kde som namietal nasledovné skutočnosti. Čo sa týka vyjadrenia otca dieťaťa v tejto veci, len chceme upresniť, že mal na mysli § 12 ods. 2 O. S. P. a navrhol, aby spis bol predložený najvyššiemu súdu z dôvodu vhodnosti a popri tom uvádzame tie isté dôvody, ako sme uviedli vo veci 19 P 380/2006, t. j. nasledovné dôvody: Nemáme záruku zistenia materiálnej pravdy u Okresného súdu v Humennom (...).

Krajský súd v Prešove svojim uznesením č. k. 2 NcC 57/06 zo dňa 13. 12. 2006 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu v Humennom nie sú vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci 19 P 380/2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol vo veci č. k. 19 P 502/2003 zo dňa 22. 6. 2007 č. k. 4 Ndc 79/2007, č. k. 19 P 484/2006 zo dňa 23. 1. 2007, č. k. 4 Ndc 6/2007, č. k. 19 P 380/2006 zo dňa 23. 5. 2007 č. k. 2 Ndc 65/2007, že návrhom na prikázanie veci Okresného súdu v Humennom Okresnému súdu Žiar nad Hronom sa nevybavuje, lebo neboli zistené zákonné predpoklady navrhovaného opatrenia podľa ustanovenia § 12 ods. 2 O. S. P. (...)

Vychádzajúc z uvedených skutočností je jednoznačne zrejmé, že:

1. Okresný súd v Humennom, Krajský súd v Prešove a Najvyšší súd Slovenskej republiky pod č. 19P 502/2003, 11 Em 5/2004, 19 P 380/2006 porušil

a) Okresný súd článok 13 ods. 1 a 4 ústavy podľa, ktorých povinnosti možno ukladať len na základe zákona v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto

obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. V súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod číslom 19 P 502/2003 a 19 P 380/2006 sa tieto zásady porušili keď súd v konaní ma zaviazal na zaplatenie 17 250,- Sk a pod č. 19 P 380/2006 na zvýšenie výživného a ja som objektívne preukázal, že v roku 2005 som mal príjem 67 512,- Sk v roku príjem 60 117,- Sk a v roku 2007 príjem 85 000,- Sk.

b) Okresný súd článok 17 ods. 2 ústavy podľa, ktorej nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržiavať zmluvný záväzok. V súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod číslom 19 P 380/2006 sa postupovalo v rozpore s týmto článkom keď mám platiť výživné vo výške 1 800,- Sk mesačne a zaplatiť nedoplatok na výživnom vo výške 12 240,80 SK do troch dní na čo nemám finančné prostriedky a preto mi hrozí trestné stíhanie za neplnenie vyživovacej povinnosti teda súd svojím rozhodnutím moju osobu dopredu kriminalizoval.

c) Okresný súd článok 19 ods. 1 ústavy podľa, ktorej Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod číslom 19 P 380/2006 a 19 P 502/2003 keď budem mať povinnosť platiť výživné a trovy konania moja ľudská dôstojnosť nebude zachovaná keď nebudem mať z čoho žiť.

d) Okresný súd v Humennom článok 41 ods. 4 ústavy, podľa, ktorej starostlivosť o deti a ich výchovu je právom rodičov, deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutému súdu na základe zákona. V súdnom konaní vedenom na Okresnom súde pod číslom 19 P 502/2003 a Em 5/2004 sa mi tieto práva nepriznávajú keď už skoro 4 roky som sa nestretol s mojou maloletou dcérou.

e) Okresný súd a Krajský súd článok 46 ods. 1 a 4 ústavy podľa, ktorých každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde pričom podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon v súdnom konaní na Okresnom súde v Humennom a Krajskom súde v Prešove pod číslom 19 P 502/2003 a Em 5/2004 sa nepostupovalo v súlade ako som vyššie uviedol.

f) Okresný súd článok 47 ods. 3 ústavy podľa, ktorej všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní keď v konaní 19 P 502/2003 matka maloletej bola oslobodená nahradiť preddavkované trovy konania a ja, ktorý mám podobné príjmy som nebol.

g) Okresný súd, Krajský súd a Najvyšší súd Slovenskej republiky článok 48 ods. 2 ústavy podľa, ktorého každý má právo aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom v tom, že v súdnom konaní vo všetkých konaniach pretrvávajú prietahy a Krajský a Najvyšší súd nebral vôbec do úvahy, že ja ako účastník konania pre postup, súdu nemám z objektívnych dôvodov dôveru čo som počas konania namietal, že Okresný súd v Humennom a Krajský súd v Prešove rozhoduje nespravodlivo.

h) ustanovenie § 12 ods. 2, 14 ods. 1, 100 ods. 1 OSP podľa ktorých vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti; Sudcovi sú vylúčený z prejednávania a rozhodovania vec ak okrem iného možno mať pochybnosti o ich zaujatosti. Len čo sa konanie začalo postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak aby vec bol čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Z celého postupu konania súdov je preukázané, že tieto postupujú nespravodlivo a nemám ani najmenšiu nádej na spravodlivé rozhodovanie vo veciach, ktoré prebiehajú na Okresnom súde v Humennom ako aj v odvolacom konaní na Krajskom súde v Prešove.

2. teda Slovenská republika vo vzťahu ku mne porušila článok 6 ods. 1 dohovor podľa, ktorého „každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch“.

Článok 13 dohovoru podľa, ktorého užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa mení zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode ako je pohlavie a ja tu pociťujem diskrimináciu muža ako otca maloletej.

Článok 17 dohovoru podľa, ktorého sa nemôže vykladať tak akoby dávalo štátu skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na ktoréhokolvek a tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu než to Dohovor ustanovuje.

Protokol 4 článok 1 nikoho nemožno pozbaviť slobody iba pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Protokol č. 7 článok 5 podľa, ktorého pri rozvode majú manželia rovnaké práva a povinnosti občianskoprávnej povahy medzi sebou a vo vzťahu ku svojim deťom. Tieto práva ja vôbec nemám keď už skoro 4 roky nemám možnosť sa podieľať a výchove maloletej dcéry (...).»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. základné ľudské právo sťažovateľa J. H. (...) na súdnu ochranu v článku 13 ods. 1 a 4, článku 17 ods. 2, článku 19 ods. 1, článku 41 ods. 4, článku 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a v článku dohovoru 6, 13 a 7, protokolu č. 4 článok 1, protokolu č. 7 článok 5 bolo porušené v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod číslom 19 P 502/2003, 11 Em 5/04, 19 P 380/2006. Vedenom na Krajskom súde v Prešove pod číslom 13 CoP 7/06, 3 CoE 37/2007, 4 NcC 78/2005, 2 NcC 57/06. Vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (...) pod číslom 2 Ndc 65/2007, 4 Ndc 79/2007, 4 Ndc 6/2007.

2. Základné ľudské práva sťažovateľa J. H. (...) na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakotvené v článku 48 ods. 2 ústavy a článku 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod číslom 19 P 502/2003, 11 Em 5/04, 19 P 380/06 ako aj vedenom na Krajskom súde v Prešove pod číslom 13 CoP 7/06, 3 CoE 37/2007, 4 NcC 78/2005.

3. Základné ľudské práva sťažovateľovi J. H. (...) boli porušené podľa ústavy a článku 13 ods. 1 a 4 neboli zachované základné práva a slobody, článok 17 ods. 2 nebola zachovaná ľudská dôstojnosť, článku boli porušené práva na výchovu detí, článok 46 ods. 1 a 4 postup súdu nebol nezávislý a nestranný, 47 ods. 3 nebola dodržaná rovnosť strán, vedenom na Okresnom súde v Humennom pod č. 19 P 502/2003, 11 Em 5/04, 19P 380/2006 ako aj na Krajskom súde v Prešove pod číslom 13 CoP 7/06,3 CoE 37/2007,4 Nc 78/2005.

4. Ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku o zvýšení výživného pre maloletú N. H. č. k. 19 P 380/2006 zo dňa 24. 4. 2008 Okresného súdu v Humennom do rozhodnutia o sťažnosť.

5. Ústavný súd zrušuje rozsudok Okresného súdu o zvýšení výživného pre maloletú H. č. k. 19 P 380/2006 zo dňa 24. 4. 2008 Okresného súdu v Humennom.

6. Sťažovateľovi: J. H. (...) priznáva v zmysle článku 127 ods. 3 ústavy a ust. § 50 zákona primerané finančné zadostučinenie vo výške jeden milión slovenských korún ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú sumu je povinný zaplatiť Okresný súd v Humennom do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

7. Okresný súd V Humennom v zmysle ust. § 36 ods.2 zákona sa zaväzuje zaplatiť sťažovateľovi: J. H. (...) trovy súdneho konania pred ústavným súdom v celkovej sume 5 302,00.- Sk na účet splnomocneného advokáta: JUDr. J. H., P. (...).

8. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje znovu rozhodnúť o prikázaní veci inému súdu z dôvodu vhodnosti.“

Podaním označeným ako „Doplnenie sťažnosti zo dňa 2. 5. 2008“ doručeným ústavnému súdu 2. januára 2009 sťažovateľ doplnil prílohy sťažnosti o rozsudok okresného súdu č. k. 19 P 380/2006-213 z 24. apríla 2008 o odvolanie sťažovateľa z 26. mája 2008 proti tomuto rozsudku a o rozsudok krajského súdu č. k. 12 CoP 9/2008-255 z 28. októbra 2008, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu. Návrh rozhodnutia, ktoré požadoval vydať ústavným súdom, však žiadnym spôsobom nedoplnil ani nerozšíril.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať

a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,

b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo

c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietrahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať ak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Podľa čl. 1 protokolu č. 4 k dohovoru nikoho nemožno pozbaviť slobody iba pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 5 protokolu č. 7 k dohovoru pri uzavieraní manželstva, za jeho trvania a pri rozvoze majú manželia rovnaké práva a povinnosti občianskoprávnej povahy medzi sebou a vo vzťahu ku svojim deťom. Tento článok nebráni štátom prijať opatrenia, ktoré sú nevyhnutné v záujme detí.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, u ktorého sa predpokladá znalosť judikatúry ústavného súdu. Preto v danom prípade ústavný súd posudzoval sťažnosť v rozsahu uvádzanom v petite tejto sťažnosti (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 104/08, IV. ÚS 135/08).

1. V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy je zjavne neopodstatnenou, a to s prihliadnutím na predmet napádaných konaní všeobecných súdov, ktorý bol výlučne občianskoprávny. Ani v jednom zo sťažovateľom označených konaní súdy nerozhodovali o osobnej slobode sťažovateľa v zmysle, v akom tomuto základnému právu, resp. slobode poskytuje ochranu čl. 17 ods. 2 ústavy.

Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu absencie akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a postupom všeobecných súdov v označených konaniach.

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 13 ods. 1 a 4, porušeniu základných práv zaručených v čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, porušeniu práv zaručených v čl. 6 a čl. 13 dohovoru, porušeniu čl. 17 dohovoru a porušeniu práv zaručených v čl. 1 protokolu č. 4 k dohovoru a v čl. 5 protokolu č. 7 k dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Em 5/2004, postupom, resp. rozhodnutiami krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn.

4 NcC 78/2005, sp. zn. 13 CoP 7/2006, sp. zn. 2 NcC 57/2006 a sp. zn. 3 CoE 37/2007, a postupom, prípadne rozhodnutiami najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Ndc 6/2007, sp. zn. 2 Ndc 65/2007 a sp. zn. 4 Ndc 79/2007 ústavný súd poznamenáva, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Podľa zistenia ústavného súdu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 Em 5/2004 - ktorého predmetom bol návrh I. F. - matky maloletej N. H. (ďalej len „matka maloletej“) - bolo 11. marca 2005 vydané uznesenie, ktorým okresný súd odložil výkon rozhodnutia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 8 C 120/2002 zo 16. januára 2003 do právoplatného rozhodnutia vo veci úpravy styku sťažovateľa k maloletej vedenej okresným súdom pod sp. zn. 19 P 502/2003. Uvedené konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 11 Em 5/2004 bolo skončené 25. januára 2008, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 CoE 37/2007 z 28. novembra 2007, ktorým krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu tak, že návrh na povolenie odkladu výkonu rozhodnutia zamietol. Sťažovateľom napádané konanie okresného súdu sp. zn. 11 Em 5/2004 a konanie krajského súdu sp. zn. 3 CoE 37/2007 boli teda právoplatne skončené 25. januára 2008.

Konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 13 CoP 7/2006, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o odvolaniach sťažovateľa a matky maloletej proti rozsudku okresného

súdu č. k. 19 P 502/2003-223 z 28. decembra 2005, bolo skončené 26. marca 2007, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie krajského súdu ako súdu odvolacieho č. k. 13 CoP 7/2006-265 z 24. januára 2007. Týmto rozhodnutím krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 4 NcC 78/2005, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o námietke zaujatosti zákonného sudcu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 Em 5/2004, bolo skončené 7. februára 2006 nadobudnutím právoplatnosti uznesenia krajského súdu č. k. 4 NcC 78/2005-58 z 2. januára 2006. Krajský súd týmto uznesením rozhodol, že sudca JUDr. M. K. nie je vylúčený z prerokovávania a rozhodovania vecí vedenej okresným súdom pod sp. zn. 11 Em 5/2004.

Ďalšie sťažovateľom namietané konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 2 NcC 57/2006 - ktorého predmetom bolo rozhodovanie o námietke zaujatosti sudcov okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 19 P 380/2006, ktorú podal sťažovateľ a jeho právny zástupca, bolo skončené 15. januára 2007, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie krajského súdu č. k. 2 NcC 57/2006-35 z 13. decembra 2006, ktorým krajský súd rozhodol, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prerokovávania a rozhodovania vecí vedenej okresným súdom pod sp. zn. 19 P 380/2006.

Sťažovateľom napadnuté konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 2 Ndc 65/2007, v ktorom najvyšší súd uznesením z 23. mája 2007 nevyhovel návrhu na prikázanie veci okresného súdu vedenej pod sp. zn. 19 P 380/2006 Okresnému súdu Žiar nad Hronom, pretože neboli zistené zákonné predpoklady navrhovaného opatrenia podľa ustanovenia § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), bolo právoplatne skončené 13. júla 2007.

Ďalšie konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 4 Ndc 79/2007, v ktorom najvyšší súd uznesením z 22. júna 2007 nevyhovel návrhu na prikázanie veci okresného súdu vedenej pod sp. zn. 19 P 502/2003 Okresnému súdu Prievidza, pretože neboli zistené zákonné predpoklady navrhovaného opatrenia podľa ustanovenia § 12 ods. 2 OSP, bolo právoplatne skončené 21. augusta 2007.

Napokon konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 4 Ndc 6/2007, v ktorom najvyšší súd uznesením z 23. januára 2007 nevyhovel návrhu na prikázanie veci okresného súdu vedenej pod sp. zn. 19 P 484/2006 inému okresnému súdu mimo obvodu krajského súdu, pretože neboli zistené zákonné predpoklady navrhovaného opatrenia podľa ustanovenia § 12 ods. 2 OSP, bolo právoplatne skončené 14. februára 2007.

Od právoplatného skončenia označených konaní okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu do 7. mája 2008, keď sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 13 ods. 1 a 4, porušenie základných práv zaručených v čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práv zaručených v čl. 6 a čl. 13 dohovoru, porušenie čl. 17 dohovoru a napokon porušenie práv zaručených v čl. 1 protokolu č. 4 k dohovoru a čl. 5 protokolu č. 7 k dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 380/2006, ústavný súd poznamenáva, že v označenom konaní okresného súdu bolo 24. apríla 2008 vydané konečné rozhodnutie – rozsudok č. k. 19 P 380/2006-213, ktorým okresný súd zmenil rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 8 C 120/2002-39 zo 16. januára 2003 a návrh sťažovateľa na zníženie výživného zamietol. Proti tomuto rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý v konečnom dôsledku sťažovateľ aj využil (podanie z 26. mája 2008).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nie sú oprávnené rozhodovať všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany, a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V danom prípade sťažovateľ mohol po rozhodnutí okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 19 P 380/2006 podať (a aj podal) proti namietanému postupu a rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z uvedeného vyplýva, že o namietanom porušení sťažovateľom označených základných práv sťažovateľa, ku ktorému malo dôjsť podľa tvrdenia sťažovateľa v priebehu namietaného konania pred okresným súdom, nemá ústavný súd právomoc rozhodnúť, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

4. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 380/2006 je potrebné pripomenúť judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný právny prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv nepokračovalo (IV. ÚS 300/07).

Ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, k zbytočným prietahom v konaní na označenom súde nedochádzalo, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pokiaľ ide o sťažnosť v tej časti, v ktorej sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 380/2006, ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu označené konanie na okresnom súde už bolo skončené (aj keď nie právoplatne) vyhlásením rozsudku z 24. apríla 2008 v prítomnosti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu.

Z uvedeného vyplýva, že k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa postupom okresného súdu v označenom konaní v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť podaná proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 380/2006 pre porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

5. V ďalšom sťažovateľ namietal porušenie čl. 13 ods. 1 a 4, porušenie základných práv zaručených v čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy, porušenie práv zaručených v čl. 6 a čl. 13 dohovoru, porušenie čl. 17 dohovoru, a napokon porušenie práv zaručených v čl. 1 protokolu č. 4 k dohovoru a čl. 5 protokolu č. 7 k dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 502/2003. Ústavný súd k týmto námietkam poznamenáva, že obdobný záver ako v bode 3 tohto odôvodnenia platí aj v tomto prípade. Sťažovateľ teda bude mať, resp. mal (v čase rozhodovania ústavného súdu bolo o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu zo 16. septembra 2008 právoplatne rozhodnuté rozsudkom krajského súdu č. k. 13 CoP 9/2008-476 z 19. februára 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. marca 2009) možnosť v tejto veci obrátiť sa na krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň aj povinný v prípade zistenia porušenia základných práv alebo slobôd sťažovateľa postupom alebo rozhodnutím okresného súdu tieto porušenia napraviť.

Ani v tejto časti sťažnosti ústavný súd teda nemá právomoc rozhodovať, čo je dôvodom pre odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

6. Napokon sa ústavný súd zaoberal namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 502/2003.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 19 P 502/2003 zistil, že sťažovateľ sa 4. septembra 2003 obrátil na Okresný súd Prievidza s návrhom na zmenu úpravy styku ku svojej maloletej dcére. Táto vec však bola z dôvodu prenesenia príslušnosti odstúpená 27. októbra 2003 okresnému súdu. Okresný súd v uvedenej veci vykonal celkovo 13 pojednávaní. V rámci tohto konania vydal dve meritórne rozhodnutia, konkrétne rozsudok z 28. decembra 2005, ktorý bol zrušený uznesením krajského súdu č. k. 13 CoP 7/06-265 z 24. januára 2007 z dôvodu, že okresný súd v rozsudku zákaz styku sťažovateľa s maloletou dcérou časovo obmedzil určitým dňom, t. j. do dovŕšenia jej šiesteho roku veku, a rozsudok zo 16. septembra 2008 bol na základe odvolania sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu zmenený rozsudkom krajského súdu č. k. 13 CoP 9/2008-483 z 19. februára 2009. V období februára a marca 2004 sa okresný súd zaoberal aj návrhom sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorý 4. marca 2004 zamietol. Toto rozhodnutie bolo v odvolacom konaní krajského súdu č. k. 7 CoP 15/04-47 z 30. apríla 2004 potvrdené. V priebehu konania okresný súd nariadil tri znalecké dokazovania z odboru psychológie (z toho jeden kontrolný znalecký posudok) a jedno psychiatrické znalecké dokazovanie. Okresný súd zároveň na návrh účastníkov konania (najmä sťažovateľa a jeho právneho zástupcu) doplňoval znalecké dokazovania výsluchmi znalcov na pojednávaniach. Boli vykonané výsluchy viacerých navrhnutých svedkov, a tieto boli realizované aj cestou dožiadania Okresného súdu Prievidza (dožiadanie vybavené v období 15. novembra – 29. decembra 2004). Okresný súd počas celého prebiehajúceho konania zabezpečoval správy, vyjadrenia, charakteristiky a ďalšie relevantné dôkazy potrebné na meritórne rozhodnutie vo veci samej.

Celková dĺžka trvania konania bola ovplyvnená aj tým, že sťažovateľ využíval jemu dostupné procesné prostriedky priznané mu zákonom, ktoré samozrejme nemožno pripísať na jeho ťarchu, avšak ich podávaním musí sťažovateľ rátať s tým, že ich zákonné vybavenie bude vyžadovať určité časové obdobie, ktoré sa jednoznačne premietne do celkovej dĺžky trvania konania. Takýmito návrhmi bolo jeho podanie návrhu 18. apríla 2007 na prikázanie veci Okresnému súdu Prievidza, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Ndc 79/2007 z 22. júna 2007 rozhodol tak, že návrhu nevyhovel. Podávanie opravných prostriedkov s následným rozhodovaním na nadriadenom súde (22. apríl 2004 až 19. máj 2004 – krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým nevyhovel návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, 10. február 2006 až 6. marec 2006 – krajský súd rozhodoval o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 28. decembra 2005 a 14. november 2008 až 10. marec 2009 – krajský súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo 16. septembra 2008) predstavuje obdobie trvania konania, ktorého dĺžku však okresný súd nemôže ovplyvniť, preto toto obdobie mu nemôže byť pričítané na jeho ťarchu.

Po preskúmaní spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 19 P 502/2006 ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne obdobie nečinnosti okresného súdu ani žiaden priesťah takej intenzity, ktorý by bol spôsobilým porušiť základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy alebo právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd taktiež nezistil, že by okresný súd v napadnutom konaní postupoval nesústredene, prípadne že by vykonával neefektívnu činnosť.

Pochybením, ktoré možno okresnému súdu v tomto konaní vytknúť, bolo predčasné predloženie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach účastníkov konania proti rozsudku okresného súdu z 28. decembra 2005, keď odvolací súd musel vrátiť spis z dôvodu, že zákonná sudkyňa sa nevyjadrila k námietke zaujatosti podanej sťažovateľom proti všetkým sudcom okresného súdu v inej veci vedenej okresným súdom. Tento nedostatok však okresný súd odstránil v priebehu deviatich dní. Rovnako sa okresný súd v relatívne krátkom čase období vysporiadal s problémami pri ustanovovaní súdneho znalca z odboru psychológie, keď 16. novembra 2007 pribral do konania súdnu znalkyňu

Mgr. L. Z., ktorá súdu 30. novembra 2007 oznámila, že vypracovanie požadovaného znaleckého posudku prináleží znalcovi špeciálneho odboru poradenskej psychológie, a z tohto dôvodu požiadala o ustanovenie iného súdneho znalca z príslušného odboru. Následne okresný súd uznesením z 20. decembra 2007 poveril vypracovaním znaleckého posudku súdneho znalca PhDr. K. P., ktorý však 21. januára 2008 okresnému súdu oznámil, že v decembri 2007 požiadal o vyčiarknutie zo zoznamu znalcov. Na túto informáciu okresný súd reagoval hneď 28. januára 2008, keď znaleckým dokazovaním poveril súdnu znalkyňu PhDr. D. T., ktorá napokon znalecký posudok vypracovala. Z uvedeného vyplýva, že ani toto obdobie, ktoré predstavovalo určité predĺženie trvania konania, nemožno prirábať výlučne na zodpovednosť okresnému súdu. Navyše treba konštatovať, že čiastočne došlo k predĺženiu konania v súvislosti so znaleckým dokazovaním aj správaním sťažovateľa, ktorý sa na predvolanie súdnu znalkyňou nedostavil na určený termín a jeho spoluprácu so znalcom vynucoval napokon okresný súd výzvou sťažovateľovi.

Vzhľadom na dosiaľ uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeným v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 502/2003 nezistil prietahy v konaní, ktorých intenzita by odôvodňovala vysloviť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola ako celok odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, nepripadalo už do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú podmienené vyslovením porušenia práv alebo slobôd sťažovateľa (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2009